

Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 14 серпня 2014 року № 33 (560)

ГУМАНІТАРКА ВІД ВОРОГА

Про реальну загрозу широкомасштабного вторгнення російських військ в Україну протягом минулого тижня говорили принаймні двічі. Це підтверджували розвідки – наша і американська. На кордоні з Україною Путін зосередив 45-тисячне, озброєне до зубів, військо, яке регулярно обстрілювало українських військовиків, а відтак перейшло і до масованих ударів по українських селах. І раптом – дивина. Кремль вирішив надати жителям Луганська… допомогу. Ні з ким не погодивши, сказав, що надсилає в Україну гуманітарний конвой.

У західному світі забили тривогу: що таке російські «миротворці» та різного роду «конвої», там добре знають і небезпідставно вважають, що витурити «добродійників» з України буде непросто. Путін, схоже, вирішив ввести свої армади в Україну «мирним шляхом» – начебто за згодою офіційного Києва і під прикриттям Міжнародного комітету Червоного Хреста, а згода, сказали в Кремлі, начебто вже є. Щоправда, ні в Києві, ні в Женеві про «погодження» конвою РФ нічого не знали, що Москву не збентежило.

Заявивши, що відправляє гуманітарний конвой в Україну, Кремль перейшов до публічних акцій демонстрації «благородного» чину. Так, у Підмосков'ї терміново перефарбували у білий колір 280 військових КАМАЗів, завантажили – перед телекамерами – гуманітаркою, аби російський народ бачив, як рятує Путін українців, яких, щоправда, ні на день не переставав знищувати і силами терористів, і обстрілами з території Росії. Далі трикілометрова колона вирушила в бік України, добралася до Воронежа, звідки мала прямувати до прикордонного пункту на Харківщині, тоді – на Луганщину. Проте в середу щось у них перемкнуло, і люди Путіна заявили, що вирушать до Луганська в обхід Харківщини.

Тим часом Україна обурена, особливо, бійці, які беруть участь в АТО. Нам не потрібні подачки від убивці, який знищує цвіт української нації, застосовує тактику спаленої землі. Гуманітарка від Путіна – ганьба для України. Додамо, що крім дуже важливого морального аспекту, існує військово-політичний. Адже військові експерти не раз застерігали Україну від можливого вторгнення російських військ під будь-якою маркою. Чи не найбільш придатна для Путіна – маска «миротворця» і «добродійника». Ескорт гуманітарної допомоги, ввійшовши в Україну, зможе залишитися в ролі життєво необхідного «миротворця». Щоправда, для цього потрібна причина. Її легко організують ефесбешники, приміром, організувавши обстріл конвою з летальними наслідками для людей, який припишуть українським військовикам. Дехто припускає, що Путін вирішив подбати про свою репутацію і стати таким собі миротворцем. Не робіть мені весело, як кажуть в Одесі.

На жаль, очевидно одне: Путін не облишив намірів знищити Україну. Він люто її ненавидить – за волелюбність, за ідеали свободи.

 НА ПУЛЬСІ

ГУМАНІТАРНИЙ КОНВОЙ ПУТІНА РОЗДІЛИВСЯ НА ДВІ ЧАСТИНИ. ЩО ДАЛІ?

Автоколона розділилася на дві частини, одна з них – з людьми і технікою – вирушила в бік Донецька, повідомив екс-глава СБУ Євген Марчук

Колона з нібито гуманітарним вантажем для Донбасу, яку РФ направила в Україну, біля Тули розділилася на дві частини. Про це на своїй сторінці у Facebook повідомив екс-глава СБУ, колишній прем'єр, міністр оборони та секретар РНБО Євген Марчук.

«За моїми даними, колона російських «миротворців» біля Тули розділилася на дві частини. Друга частина за зовнішнім виглядом «миротворча», але з людьми і технікою пішла на Донецьк. Не виключаю, що ця частина спробує пройти через контрольовану Росією частину російсько-української кордону», – повідомив він.

За словами Марчука, «антураж у них миротворчий, але вміст дуже сумнівний».

«У деяких люди бачили солдатів і військову техніку. Перша частина, «зовсім миротворча», їде на Ростов. Думаю, щось замишляється. Не дарма Путін з усією своєю силовою і політичною командою сьогодні під'їхав ближче до місця подій, тобто до Криму, де очікується його якась сенсаційна заява. Думаю, нашій владі все це відомо», – додав він.

Раніше повідомлялося, що всі гуманітарні вантажі будуть прийматися в Україні і направлятися за місцем призначення виключно під керівництвом Червоного Хреста.

Як відомо, в Україну прямує автоколона з РФ, яка, як стверджує російська сторона, везе гуманітарну допомогу для жителів Донбасу. При цьому в Червоному Хресті, що є координатором даної місії, наразі нічого не знають про місцезнаходження гуманітарного конвою з РФ, а також про маршрут його прямування.

Як повідомив головний переговорник на засіданнях контактної групи Леонід Кучма, гуманітарна допомога мала пройти через Харківську область і маршрут до Луганська також було визначено. Частина колони начебто дійшла до Воронежа і вже мала стартувати на Харківщину. Як раптом надійшов наказ із «гори»: Харківщину обминути, а дальніший маршрут ну дуже законспірованого гуманітарного конвою станом на вчорашній вечір залишався невідомим.

Утім, чого найменше чекають в Україні – це гуманітарної допомоги від Путіна…

За матеріалами ЗМІ

 ОКРЕМА ДУМКА

Ілларіонов: Мета «гуманітарного конвою» РФ – легалізація сепаратизму, тероризму і анексій

Екс-радник президента Росії Андрій Ілларіонов заявив, що введення так званого «гуманітарного конвою», «миротворчих військ», «підрозділів МНС» є частиною відпрацьованої Кремлем методики захоплення чужої території.

Такі новини «Преса України» повідомляє з посиланням на інтерв'ю Ілларіонова виданню «Гордон». За його словами, «те, що зараз намагається зробити Путін, мовою міжнародного права називається легалізацією агресії».

«Введення так званого «гуманітарного конвою», «миротворчих військ», «підрозділів МНС» – один з етапів відпрацьованої російською владою методології по захопленню чужих територій. Спочатку на чужій землі починають орудувати диверсанти і терористи, потім стає ясно, що протистояти озброєним силам країни, де вони діють, вони не можуть, – і на допомогу до них поспішають так звані «миротворчі війська», «гуманітарні місії», «конвої МНС », справжня мета яких – легалізація сепаратизму, тероризму і анексій. Цей сценарій добре відомий, цю методологію агресор застосовував неодноразово – в Абхазії, Південній Осетії, Придністров'ї...», – переконаний Ілларіонов.

Крім того, він зазначив, що захоплення Криму, і підтримка терористів на Донбасі, і оголошений так званий «гуманітарний конвой» МНС повністю підпадають під визначення агресії, встановлене резолюцією №3314 Генеральною асамблеєю ООН від 14 грудня 1974 року. «У ній вказана одна з кваліфікуючих ознак агресії: розміщення збройних сил чи інших силових підрозділів однієї держави на території іншої без її згоди, незалежно від того, як ці збройні сили називаються, нехай навіть і миротворчими, гуманітарними, конвойними... Хоча благу справу, мені здається, конвоєм не назвуть», – наголосив він.

«Йдеться про тяжкий злочин і з точки зору міжнародного права, і з точки зору кримінальних кодексів України та Російської Федерації», – додав експерт.

Нагадаємо, політолог Олександр Палій вважає, що заява про ймовірне введення «гуманітарного конвою» Росія зробила навмисне, щоб перевірити реакцію світової спільноти на такі дії.

Раніше повідомлялося, що Президент США Барак Обама і прем'єр-міністр Італії Маттео Ренці в ході телефонної розмови погодилися з тим, що будь-які кроки Росії, які не відповідатимуть вимогам того, що будь-яка інтервенція під приводом гуманітарної допомоги повинна здійснюватися тільки за згодою і дозволу уряду України, будуть неприйнятні, порушать міжнародні закони і приведуть до додаткових санкцій.

НОВИНИ. ПОДІЇ. ФАКТИ

В УПЦ Московського патріархату новий глава

Митрополит Чернівецький і Буковинський Онуфрій обраний новим предстоятелем Української православної церкви Московського патріархату.

Таке рішення прийнято за результатами голосування церковних ієрархів, що відбулося у середу в ході засідання собору УПЦ МП, повідомляє кореспондент Укрінформу.

Нагадаємо, попередній предстоятель Української православної церкви Московського патріархату Блаженніший митрополит Володимир помер 5 липня. Серед його імовірних наступників називалися митрополит Донецький та Маріупольський Іларіон, митрополит Бориспільський і Броварський Антоній, митрополит Вінницький і Барський Сімеон та намісник Києво-Печерської Лаври, митрополит Вишгородський і Чорнобильський Павел.

14 липня у прес-службі УПЦ МП повідомили, що Російського патріарха Кирила не запросили на вибори глави Української православної церкви Московського патріархату. Сьогодні під час собору речник УПЦ МП отець Георгій Коваленко повідомив що на цьому зібранні взагалі не присутні представники Російської православної церкви.

Порошенко підтвердив, що їде на саміт НАТО

Президент України Петро Порошенко візьме участь у саміті НАТО, який має відбутися 4-5 вересня в місті Ньюпорт (Уельс, Великобританія). Про це йдеться в заяві прес-служби глави держави, що була розповсюджена ввечері 11 серпня за підсумками його телефонної розмови з президентом США Бараком Обамою.

«Президенти України та США торкнулись питання саміту НАТО, що наближається, і який вони обидва відвідають», – повідомила прес-служба.

Як відомо, під час вересневого саміту альянсу українське питання буде одним з ключових; також там відбудеться засідання у форматі Україна-НАТО. Раніше повідомлялося, що Генсек НАТО Андерс Фог Расмуссен офіційно запросив керівництво України до участі у саміті.

Агенція УНІАН з посиланням на пресслужбу президента повідомила також про двосторонню зустріч Обами та Порошенка в Ньюпорті. Між тим в офіційних заявах АП дані про таку зустріч відсутні.

НАТО: гуманітарний вантаж, не погоджений з Києвом, – посягання на суверенітет

Головнокомандувач об'єднаних збройних сил НАТО в Європі Філ Брідлав заявляє, що міжнародна гуманітарна допомога Україні повинна здійснюватись Червоним Хрестом за погодженням з Києвом. Інший сценарій головнокомандувач НАТО розцінює як посягання на суверенітет України.

«Будь-яка гуманітарна місія для України має бути погоджена з Києвом та повинна проходити під повним контролем міжнародних організацій, таких, як Червоний Хрест. Все інше, що відбуватиметься поза цими рамками, вважатиметься атакою на суверенітет України», – заявив головнокомандувач.

СВЯТА СПРАВА

ДОПОМОЖЕМО УКРАЇНСЬКИМ ВОЇНАМ!

Найактуальніша проблема цих тижнів для груп швидкого реагування добровольчих батальйонів – паливо для заправки авто. Гроші, які ви перекажете, одразу підуть на реалізацію цих потреб батальйону «Донбас». *Картка Приватбанка:* 5168742344880590 *(Ольга Бондар).* Також є дефіцит у шоколадних батончиках, якими хлопці можуть підкріпитись під час виконання завдань. В індивідуальних аптечках для АТО не вистачає таких засобів, як кровозупиняючі джгути і бинти, не говорячи про целакси чи їхні вітчизняні замінники. Військовики просять також вкладати в аптечки будь-які, хоч і найпростіші вітаміни, а також пігулки від головного болю. Ще важливо, щоб в аптечках не було нічого зі скла.

Якщо будуть якісь пропозиції по цих питаннях, прохання зв'язатись зі мною зручним для вас способом. Я працюю разом з групою волонтерів Молодіжного Націоналістичного Конгресу Сергія Кузана «Вільні люди». Для потреб АТО зняли склад. Конгрес міг би увійти в цю корпоративну групу. Долучайтесь!

Ольга РІЗНИЧЕНКО

ХАРКІВСЬКІ ХРОНІКИ

МЕНТАЛЬНА ВІЙНА

Як музейник, цікавлюсь, що знаходять наші бійці на місцях, звільнених від терористів. Деякі речі спонукають замислитися. Наприклад, кажуть хлопці, що знаходять «рубахи-косоворотки», шашки, шаблі донських козаків, сарафани жіночі російські… Одна молода російська снайперша була разом з маленькою дочкою, бо разом з її одягом залишились дівчачі спіднички і капелюшки. А ще знайшли аркуші з віршами. Зміст одного такого «епічного твору» наш боєць переказав так, що у взводі противника позивний «Тюльпан» краще за всіх куховарить, інший, скажімо, «Кутузов» – розробляє військові операції, але ніхто не може порівнятися з «Тигром», у якого на рахунку найбільша кількість убитих «укрів».

Десь читала, що в Україні колись «украми» називали лелек. Принаймні, є в цьому промовиста символіка, що лелеки («Мабуть, один лелека нас приніс», Ліна Костенко) з'явилися на головній площі Харкова, витісняючи сепаратистів з Леніним.

Взагалі, ці факти, на мою думку, свідчать про непримиренне протистояння російської совкової колективістської та української національно особистісної моделей розвитку цивілізації, репрезентованої у нинішньому конфлікті Росії і України. І це протистояння супроводжується безповоротним зруйнуванням міфів про «триєдину слов'янську єдність», «колиску трьох народів», «нащадків Радянського Союзу». Також ця війна вщент розбиває нав'язаний нам ідеологічний, ментальний і культурний поділ на східняків і західників. Корегує уявлення багатьох українців відносно «міфу про ВОВ». У всіх бо добровольчих батальйонах пліч-о-пліч воюють українці з різних регіонів. І бійцям зі Сходу, як нікому, сьогодні близький і цікавий досвід УПА на західних землях України у часи Другої Світової…

Хто такі для проросійських терористів «укри»? Вороги Русского міра та Євразії, які стали на заваді розповсюдження російсько-імперської геополітичної стратегії на весь цивілізований світ. Цілі ж Кремля стратегічно спрямовані на нівеляцію і знищення можливостей самобутнього культурного розвитку окремих держав-націй. Тобто по суті у площині становлення новітньої української нації-держави на тлі її смертельної битви з кремлівською імперією Зла сьогодні відбувається прорив до іншої цивілізаційної форми існування європейської і світової спільноти.

Тотальна глобалізація у світі, яка донедавна була мейнстрімом розвитку, трансформується в новій реальності XX1 століття у принцип дружнього співжиття самобутніх у культурному і ментальному плані держав-націй. І в авангарді цього прориву стоїть сьогодні Україна з її споконвічними християнськими цінностями, головними з яких є свободолюбність і прагнення справедливості для всіх і кожного. Як писав у «Нашій визвольній концепції» Ярослав Стецько: «Через усамостійнення й урівноправнення народів і людей світу, шляхом реалізації ідеї державної самостійності народів йдемо до єдності світу, до єдності рівних з рівними, вільних з вільними».

Ольга РІЗНИЧЕНКО

ПОГЛЯД ЕКСПЕРТІВ

МЕТА ПУТІНА – ЗБЕРЕГТИ БІЙНЮ

«Чи є путінський конвой з допомогою прикриттям вторгнення у східну Україну?», – своїми варіантами відповіді на питання, озвучене журналістом видання Buzzfeed Максом Седдоном, діляться численні західні експерти.

«Київ у програші і якщо пропустить допомогу, і якщо не пропустить її. Дозволивши Росії перехопити ініціативу, він створить враження, що Україна не може захистити власних громадян на Сході країни – або, ще гірше, що не має наміру це робити, з огляду на те, що Київ однобічно фокусується на тому, щоб завершити операції проти підтримуваних Росією повстанців за кілька тижнів», – пише Седдон.

Натомість, якщо Київ не пропустить допомогу, – пише Седдон, – ситуація може ще більше погіршитись.

«Тим самим Київ підсилить позицію Москви, що вона буцімто виступає захисником російськомовних у регіоні в той час як українське військо без розбору обстрілює густонаселені території», – пише Седдон.

Натомість дослідник впливового американського аналітичного центру «Атлантична Рада» Ерік Браттберг переконаний, що мета Путіна полягає у тому, щоб «зберегти війну», а не «зберегти мир».

«Путін хоче заморожений конфлікт в Україні», – твітує експерт. «Конвой імовірно складатиметься з маленьких зелених медбратів», – твітує інший експерт, президент дослідницького центру «Інститут Брукінгса» Строуб Талботт.

Натомість відомий англомовний коментатор Леонід Рогозін ставить питання, чому Захід та Україна погодились – як виглядає – на конвой, який викликає стільки зауважень? «Це спроба дати Путіну врятувати обличчя?», – твітить Рогозін.

При цьому Рогозін жартома озвучує оптимістичний варіант завершення «гуманітарної місії»: «Які шанси, що ці КАМази на зворотньому шляху прихоплять Болотова та бійців Гіркіна назад до Росії – може один до десятьох?».

Між тим рух конвою до кордону триває, а Росія та Україна – схоже – мають взаємовиключаючі ідеї щодо того, як відбудеться реалізація гуманітарної місії.

Так заступник глави адміністрації президента Валерій Чалий сьогоні заявив, що техніка Російської Федерації, яка везе гуманітарну допомогу, не буде пересуватися територією України.

У МЗС Росії спочатку повідомляли, що колона вантажівок перетне кордон України через пункт пропуску «Шебекіно-Плетнівка» на кордоні Білгородської області РФ та Харківської області. А в середу маршрут конвою різко змінився. Колона має обминути Харківщину...

Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Дніпродзержинськ	Чередниченко Олександр	(098) 242-54-87
Дніпропетровськ	Фурман Анатолій	(050) 695-83-48, (097) 243-71-72
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Кривий Ріг	Мельник Олександр	(096) 298-19-56
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Салтиченко Михайло	(067) 942-64-71
Одеса	Ролінський Володимир	(095) 678-76-73
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 54-64-07
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ДОНЕЦЬК: ГАРЯЧА ТОЧКА

ЧЕРЕЗ ДОМОРОЩЕНИХ УКРАЇНОФОБІВ ГИНЕ ЦВІТ НАЦІЇ

Марія ОЛІЙНИК

Мабуть найтрагічний період в історії Донеччини. Що то за період, за що і проти кого тут борються специ з Росії, допомагає пізнати 1-й республіканський ТВ канал – до 27 квітня Донецька обласна держтелерадіомовна компанія. Її захопили озброєні бойовики і на її частотах безсоромно транслюють ТБ Росія-24 з включенням туди донецьких програм від терористичної організації ДНР. З них ми дізнались, що в області, саме області, а не в її частині, окупованій «ДНР», 7 серпня змінився керівник «уряду» «ДНР». Замість москвича Олександра Бородая – російського диверсанта і терориста, генерал-майора ФСБ РФ, тепер буде нами керувати «корєнной дончанін», слюсар 6-го розряду Олександр Захарченко, командир військового підрозділу «Оплот» у складі армії «ДНР».

Новоспечений глава «уряду» «ДНР» терміново заявив, що Донецьк оточений, однак «ополчєніє» готове стояти до останнього, а Донецьк перетвориться на єдиний військовий табір і його чекає доля Сталінграду. «Уряд «ДНР» і зараз впевнений в перемозі. Однак в оточеному місті – гуманітарна катастрофа. При обстрілі гинуть мирні жителі. У разі штурму міста число жертв зросте на порядки. Гуманітарних коридорів на сьогодні абсолютно немає. В Донецьк не можуть потрапити вантажі медикаментів для населення. Закінчуються продукти. Через блокаду і обстріли неможливо ремонтувати зруйновані комунальні мережі. У місті дуже погано з водопостачанням і електрикою», – йдеться в заяві Захарченка, на сайті пресслужби «ДНР». Забув, щоправда, сказати завдяки кому саме місто опинилось в такому стані. І хто щоденно з градів та інших озброєнь обстрілює лікарні, церкви, мирні будинки. І чому на місці цих розстрілів моментально появляються російські телеканали, які негайно передають про злочини «київської хунти» проти народу Донбасу, або «ДНР», або Новоросії.

Олександр Бородай залишився в «уряді» віце-прем'єр міністром і радником Захарченка А першим віце-прем'єром є з 10 липня 2014 з питань державної безпеки призначили теж москвича, який народився в Новосибірську, Володимира Антюфеева. З вересня 1992 – міністр державної безпеки Придністровської молдавської республіки. «В уряді» ДНР курує питання держбезпеки, судів, юстиції та внутрішніх справ». Кілька днів по тому міністрами внутрішніх справ і державної безпеки були призначені відставні офіцери придністровських спецслужб Олег Береза та Андрій Пінчук відповідно. А 21 липня ще один придністровець Олександр Караман затверджений віцепрем'єром «ДНР» з соціальних питань. Отак майже весь апарат москвичів з уряду Придністров'я перекочував в уряд «ДНР». Але Кремль вирішив, що дійсно смішно, що все керівництво уряду «ДНР», включно з міністром оборони Ігорем Гіркіним (Стрілковим), складається зі спецслужбістів РФ і тому знайшли «корєнного дончаніна», слюсаря. Але шостого розряду!!!

Для інформування населення про свої успіхи прес-центр ДНР налагодив щоденні випуски «Молния ДНР», які разом з сімома випусками газети «Новороссия» роздають в багаточисельних палатках по місту. Але найцікавіший документ, який також роздається, – «Боевой листок Новороссии», який є виданням політвідділу штабу «ополчєнія ДНР», де ще один офіцер спецслужб Росії, а сьогодні член «уряду» «ДНР» – міністр оборони «ДНР» та командир ополчєнія ДНР Ігорь Гіркін (Стрєлков) інформує про роботу та «задачі ополчєнія». Ми дізнаємось, що наказом полковника Стрелкова 23.07.14 засновано медаль «За оборону Слов'янська». В описі медалі: «Вверху по окружности указаны даты: «13 апреля и 5 июля». Внизу: «2014». Щоправда, полковник трохи помилився, бо «звільняти Слов'янськ» від законно обраної влади, від призначеної міліції, СБУ, ради та виконкому, озброєні до зубів найманці з Росії почали 12 квітня зі збройного захоплення приміщення міського управління м. Слов'янська.

Далі йде пояснення «ЗА ЧТО СРАЖАЕТСЯ ОПОЛЧЕНИЕ». Дійсно, треба ж пояснити, за що ллються сьогодні ріки крові на Донбасі, бо мета у них мінялась десятки раз. То «наш Президент Янукович», «то наш Президент Путин», то наш герой «Беркут». А зараз, після трьох місяців НЕЗАКОННОГО референдуму, мусимо знати за що ж бореться сьогодні ДНР, яка визнана Генеральною прокуратурою терористичною організацією і проти якої вже четвертий місяць діє АТО.

Ось фрагмент тексту:

«Прежде всего, мы сражаемся за Веру Христову, завещанную нам нашими отцами и дедами. Выше и важнее этого – для нас нет ничего. Эта вера не позволяет нам остаться в стороне, когда Западом развязан новый поход с целью уничтожения православно-славянского мира. Именно поэтому Ополчение называют Православным Воинством, поэтому над нашими блокпостами, над нашими боевыми машинам развеваются флаги с ликом Христа Спасителя.

Мы сражаемся за великую русскую культуру, которой нас хотят лишить, за нашу историческую традицию, которую хотят оболгать. Мы сражаемся за наш великий русский язык, за право самим решать, на каком языке говорить и писать нам и нашим детям, за право самим решать свою судьбу и не считаться «людьми второго сорта» на своей собственной земле...

Мы взяли оружие, чтобы сражаться за Новороссию – своё новое справедливое национальное Государство, в котором не будет ни партийных диктатур, ни правящих воровских «элит», ни всевластных олигархов, ставящих свою корыстную выгоду выше интересов государства и народа, не будет коррумпированных чиновников, притесняющих рядовых граждан...

Мы нередко называем своих врагов «укрconsidered»...

Ось так. Мабуть, у боротьбі за ці «цінності», які сам собі сформулював Стрелков, він здійснює **ТЕРОР, МАСОВІ ВБИВСТВА**.

Убито двох пастирів церкви Євангелія та двох їх синів в Слов'янську. 8 травня на блокпості при виїзді з міста Дружківка терористи застрелили 44-річного місцевого священика Української православної церкви Московського патріархату Павла Жученка, який пробував їх переконати, що Україна має бути єдина. Вони випустили в нього за це 7 куль. Щось не сходиться у Стрілкова з проголошенням цілей та діями для їх реалізації.

Арештовують греко-католицьких, католицьких та священиків УПЦ-КП і заставляють рити окопи для ДНР. Мабуть, во ім'я віри Христової Стрелковим з поплічниками по– звірячому катовано і ще живими утоплено депутата Горлівської міської ради Володимира Рибака, що хотів зняти з приміщення ради державний прапор Російської Федерації та повісити державний прапор України, Юрія Поправки з Києва, Юрія Дяковського зі Стрия. 7 травня бойовики ДНР викрали мешканця с. Шандриголове Краснолиманського району, фермера Валерія Володимировича Сало, який виступав «За єдину Україну», та спалили його живцем разом з автомобілем. Цей список можна буде продовжити після того, як будуть ідентифіковані тіла, захоронені в багатьох братських могилах Слов'янська. Наприклад, рідні шукають Галину Купрій, матір заарештованого 19 квітня Віталія Ковальчука, яка пропала разом з мешканкою м. Слов'янська Наталією Нагурною ще 8 травня. В результаті розкопок знайдені і жіночі тіла. Зараз проводиться генетична експертиза. За що, як і ким убиті ці люди? Відповідь отримуємо зі статті «Расстрел за мародерство и разбой» в цьому ж «Боевому листку», в якій Стрєлков приводить декілька своїх витягів з наказів про застосування одноособово ним вищої міри покарання– розстріл по «законах военного времени» як военних так і звичайних мирних мешканців з прізвищами та адресами людей.

Він навіть переплюнув Сталіна в своїй жорстокості. Той хоч організовував для видимості «тройки» НКВД. А тут явно БОЖЕВІЛЬНИЙ зайда з Росії сам вирішує, чи має право жити громадянин України чи має померти. Хто і коли уповноважував на таке цих убивць? Хто і коли прислав їх нам, донеччанам? Зрозуміло, що це виконавці, підлі і жорстокі. Вони не збираються тут жити і тому, крім людей, знищують інфраструктуру, грабують і мародерствують. Продовжуть захоплювати вже родичів проукраїнських активістів, демонструючи справжні свої цілі, а не написані Стрелковим. Чи будуть покарані рідненькі організатори цього жахіття на Донеччині з Партії Регіонів. Адже й досі жодна з 66 рай-міськ-обл-рад Донеччини, які приймали НЕЗАКОННІ рішення про проведення референдуму про якусь «долю» Донбасу, не дала оцінку війні, яку вони спровокували і яка вже четвертий місяць точиться на Донеччині.

Не дали оцінку подіям і народні депутати Верховної Ради України від Донеччини від Партії Регіонів, значна частина яких втекла з України, у Верховній Раді не появляється, а тим часом на них та їхніх помічників держава щомісяця витрачає приблизно по 100 тисяч гривень. Як мовчить і псевдоеліта Донбасу, на жаль, у Києві, під охороною владних структур. Мільйони людей чекають на успішне закінчення АТО на Донбасі, на чесну оцінку і адекватне покарання кожного владного чиновника, як правило проросійського, на Донбасі. Пора Президенту України, Уряду почути й проукраїнську частину Донбасу, а не тільки проросійську від ПР разом з КПУ, яку нібито у Києві не чули, і вони сприяли шабашам. На превеликий жаль, високопосадовцям усе це й досі незрозуміло, а саме це є проблемою, яка загрожує національній безпеці України. Нарешті треба зрозуміти, що будувати європейську Україну не будуть проросійські сили. І сьогодні цвіт нашої нації гине в першу чергу через антиукраїнську політику наших доморощених владців, а вже в другу чергу – через політику Кремля, а не навпаки, як хоче хтось представити, щоб знову пролізти у владні кабінети – вже під маркою жертви Кремля.

м. Донецьк

ВТРАТА

ПРОСТИ І ПРОЩАВАЙ...

Конгресс Українських Націоналістів глибоко сумує з приводу тяжкої втрати. Одинадцятого серпня 2014 року, на 83-у році життя, відійшов у засвіти учасник національно-визвольних змагань, політв'язень совєтських концтаборів, відомий громадсько-політичний діяч, член Національної Спілки письменників України, один із засновників політичної партії Конгрес Українських Націоналістів

ІВАН ГУБКА.

Він належить до тієї славної когорти українських патріотів, кожен день життя яких – аж до останнього подиху – був посвятою Україні. Ще підлітком Іван Губка долучився до визвольних змагань у лавах молодіжної сітки ОУН-УПА. Шістнадцятилітнім юнаком потрапив у катівні НКВД. Військовий трибунал засудив неповнолітнього хлопця до 25-ти років ув'язнення. Так 1949 року Іван Губка опинився в Кенгірі, а 1952-го його відправили в Красноярськ, далі по Єнісею етапували до Норильська. Учасник Норильського повстання, після поразки якого він потрапив на Колиму. Від ув'язнення був звільнений лише 1956 року, як неповнолітній.

Повернувся в Україну. Закінчив Львівський торгово-економічний інститут. Міг би мати професійну кар'єру, якби не пекучий «біль по втраті України» та почуття священного обов'язку перед її народом...

На початку 1965 року Іван Губка став членом підпільної організації «Український Національний Фронт», очолював її львівську групу, яка поширювала журнал «Воля і Батьківщина». Через два роки його заарештували та ув'язнили на шість років таборів суворого режиму, після чого – п'ять років заслання. Отже, Мордовські концтабори, далі – заслання в Красноярському краї. До Львова повернувся 1977 року. З 1989-го – член УГС, один із керівників її обласної організації. Засновник і голова Спілки політичних в'язнів України...

Іван Губка був одним із найближчих соратників Слави Стецько. Вони разом розбудовували структури Конгресу Українських Націоналістів. Упродовж багатьох років друг Губка належав до керівних органів КУН, був заступником Голови Конгресу Українських Націоналістів Слави Стецько, членом Президії Головного Проводу та багатолітнім Головою Львівської обласної організації. Проте його діяльність не обмежувалася лише політичною працею. Він «перезаснував» журнал «Воля і Батьківщина», на сторінках якого відновив усі матеріали підпільних видань УНФ і УНФ-2. Іван Губка – справжній літописець національно-визвольного руху. Видав низку книг, серед яких «У царстві сваволі», « Пирятин. Перемога і трагедія», «Правда про Норильськ», «Унівська битва», «Лицар Служби безпеки» та інші. Він став членом НСПУ, лауреатом премії ім. В'ячеслава Чорновола.

Усі, хто знав Івана Губку, бачили його безмежну любов до України, захоплювалися його працездатністю, життєлюбством, енергією добра, готовністю прийти на допомогу. Нам усім не вистачатиме його – щирого друга, благородного громадянина. Від нас відійшов великий патріот і щирий українець, подвижник і лицар...

Сумуючи, висловлюємо щирі співчуття рідним, близьким і друзям Івана Губки. Молимося за упокій його душі та просимо Всевишнього, аби оселив його душу там, де праведні спочивають.

Прости і прощавай...

Слава Україні! Героям слава!

Степан БРАЦЮНЬ,

Голова Конгресу Українських Націоналістів

ЗА УКРАЇНУ, ЗА ЇЇ ВОЛЮ

ВІД НОРИЛЬСЬКА ДО МАЙДАНУ ЧЕРЕЗ ВІРШІ ШЕВЧЕНКА

Як досвід політв'язнів може допомогти сучасним українцям

В українському суспільстві зараз багато говорять про інформаційну війну. Про те, що через брак знань та інформації населення різних регіонів нашої країни піддається впливу російської пропаганди, яка багато в чому базується на викривленні історії. І це – правда, бо коли ми не знаємо своїх героїв і свій шлях боротьби, то нам легко насадити чужу ідеологію. Але, як сказала якось «Дню» письменниця Маріанна Кіяновська: «У всьому тому, що відбувається в контексті Криму, в контексті півдня і сходу України, я є великим оптимістом. Цією війною, яку розв'язав Путін, ми отримали величезний поштовх до націєтворення, до проговорювання ключових ідеологем, які в Україні на масовому рівні не озвучувалися з кінця 1920-х років». Тож на якій основі ми можемо розпочати процес відбудовування української нації?

• Той процес, який розпочав Майдан, журналісти охрестили «Революцією Гідності». Але окрім того це також можна назвати «революцією національної свідомості». Саме тому взимку на Майдані так органічно зазвучав Тарас Шевченко, чия поезія надихали активістів на боротьбу. Немало є у Шевченка віршів і про підступні дії Росії щодо України, новий виток яких можемо зараз спостерігати. Тараса Григоровича не просто так назвали Кобзарем, у свій час він був голосом народу, якому подарував такі тексти, які продовжували гуртувати навколо себе національно свідомих. Один із маловідомих для українців прикладів – читання Шевченка у... концентраційному таборі в Норильську.

• «Підходив до кінця знаменний 1953 рік – рік великих подій, великих надій і звершень. Не пам'ятаю дати, але це було точно в кінці грудня, коли одного дня було 40 градусів морозу... на підземні роботи в шахту виводили політв'язнів при будь-якій погоді. Вивели і цього разу. Однак усіх робітників завели в клуб, де розсілися всі бригади денної зміни і чекали приходу нічної зміни, щоб не чекати в черзі на вулиці перед спуском у штольню... І раптом з якогось куточка хтось тихесенько затягнув «Стоїть гора високая...» Здавалося, ще довго в залі дзвеніла прекрасна українська мелодія, людям ніяк не хотілося виходити на вулицю, хоч команда давно була дана. Я довго ще залишався в залі. Вже всі повиходили, а я все мріяв, фантазував. Уявляв, як на сцену, тут таки на «Західній», вийде сотня в шароварах і вишиваних сорочках. Як ми оформимо сцену одними червоними маками – символом невинно пролитої крові... Але коли ж це зробити? Згадав! До 140-річчя з дня народження нашого генія, нашого великого поета Т.Г.Шевченка. Тепер вже я не розстануся з цією мрією до її здійснення... Щоб українське слово, українська пісня піднялася до самого північного сяйва, славою осіяла всю неосяжну тундру! Щоб це сяйво дійшло до нашої України».

Це – уривок з рукописного щоденника Миколи Юречка, члена ОУН, політв'язня Норильська. Він народився у міжвоєнний період, 1928 року, в містечку Мельниця-Подільська, що на Тернопільщині. Ще у чотирнадцятирічному віці вступив у юнацьку організацію ОУН, став станичним (псевдо «Лев»), а згодом – провідником із псевдо «Шум». Працював хлопець у кількох підпільних сітках. «Уже в ті часи моєї ранньої юності у мене зародилася ідея глибокого підпілля на перспективу. Тому став секретарем комсомольської організації середньої школи... весь район був шокований, коли мене арештувало КГБ». Покарання Микола відбував у Норильську з 1946 по 1954 роки, тобто потрапив у табір, коли йому було 18 років. У 1955 році його звільнили з Красноярської тюрми й після двомісячного протесту, коли Юречко не виходив із камери й не підписував документів, повернувся на свою малу батьківщину.

Зараз його щоденник разом із численними відеоінтерв'ю зберігається в українського кінорежисера, документаліста Михайла Ткачука, якого нагородили 2008 року Національною премією імені Тараса Шевченка за цикл фільмів «Загадка Норильського повстання». У пана Михайла – великий запас архівних документів та відзнятого матеріалу з політв'язнями і не тільки – біля його робочого стола громадяться стоси відеокасет, а вздовж стін кімнати та коридору – стелажі з книжками.

«Цього року, коли ми відзначаємо 200-річчя від дня народження Тараса Шевченка, Норильськ до нас повертається ще й під дещо несподіваним кутом, – говорить Михайло ТКАЧУК. – Ми можемо дивитися на повстання і табірне життя через його очі – як його твори допомагали в'язням виживати, як вони гуртували людей навколо, як його постать підтримувала національний дух, який вони потім пронесли через усі табори до України. Я знаю навіть історію, як Шевченко врятував життя багаторічному в'язню з Волині – Миколі Куделі. Чоловік втрапив у таборі до «блатних», які хотіли його вбити, а він почав читати їм вірші. І тоді «пахан» йому сказав: «Доки ти будеш читати нам ці вірші по вечорах, доти будеш жити». А він знав весь «Кобзар» напам'ять...»

• Але якщо одній людині Шевченко спромігся врятувати життя, то Микола Юречко навпаки, постраждав через своє прагнення влаштувати «шевченківські дні» у концентраційному таборі. Як і обіцяв собі юнак, він здійснив свою мрію – 9 і 10 березня 1954 року в таборі «Купець» відбулися читання поезії Тараса Григоровича з вишиванками, з хором, але потім в'язень поплатився за відродження українського національного духу.

«Я був твердо переконаний, що КГБ ніколи не простить мені нашої найбільшої перемоги в Норильську, не простить своєї ганьби, коли їм разом із дружинами довелося піднятися зі своїх місць при виконанні шевченківського «Заповіту» 9 березня 1954 року в будинку культури в зоні Заполяр'я... 800 глядачів, політв'язнів, одночасно, як по команді, віддали шану великому генієві України, встаючи зі своїх місць», – пише у своєму щоденнику Микола Юречко. Так і сталося.

• «На початку травня в зону зайшли шість наглядачів і попрямували до бараку, в якому я проживав. За ними слідували всі політв'язні, які на цей час були в зоні... я трохи розгубився, коли побачив, що наглядачів так багато, бо як правило на етап викликав один, ну, максимум два, але після буремних подій 1953 року чекісти боялися спалаху нових заворушень... По їх обличчях я зрозумів, що й вони розгубилися, бо їх супроводжувало вже кілька десятків політв'язнів... «Збирайтеся з речами на вихід, вас забирають на етап», – сказав старший.

І тут сталося те, на що я ніколи не сподівався... Мене обнімали, цілували і почали давати гроші, причому майже всі... Сльози текли по моєму обличчю, я їх не витирав. У цей час я був найщасливішою людиною на світі... Я був гордий за своїх друзів і за себе, за всю Україну, що породила таких синів! Я був готовий іти на смерть з цими людьми... Мене вели шестеро наглядачів, а за ними йшли сотні політв'язнів, віддаючи мені честь, як голові комітету по проведенню шевченківських свят.

• В середині зони знаходився адмінкорпус, де дублювалися кабінети начальника табору, всіх його заступників а також всіх служб, у роботі яких приймали участь і ми, зеки (політв'язні). Мене знову очікував сюрприз. Із контори вийшов Венгеров Володимир Іванович, росіянин, який у всьому допомагав мені, консультував, багато підказав цінних речей, маючи багатий досвід, оскільки до ув'язнення працював керуючим далекосхідними ансамблями пісні і танцю червоної армії. Вийшов також польський співак Малець, який також допомагав мені. Обидва вклонилися, прощаючись зі мною. Але після них я ледве не зупинився від здивування, коли побачив, що з бокових дверей виходить начальник нашого табору майор Дубниченко. Виходить, він чекав на мене в конторі, а при підході мого «ескорту» до вахти вийшов, щоб непомітно вклонитися мені. В мене знов покотилися сльози. Я вже знав, що в нього великі неприємності через мене, що це я розбудив у ньому палкого патріота, поклонника Тараса Шевченка, і він затвердив таку програму, яку ми хотіли... Тепер я ішов на етап в незнайоме і загадкове майбутнє сміливо, бо зрозумів, що майор Дубниченко не шкодує, що пішов на такий ризик. Я по ньому зрозумів, що він гордився своїм вчинком! За що в подальшому він заплатив своєю свободою. Йому дадуть п'ять років ув'язнення за той же націоналізм. Так стверджували мої друзі вже в іншому місці, в іншій ситуації».

• Микола Юречко проніс цей «український націоналізм» разом із поезіями Шевченка через усі лихоліття табірного життя. І хоч після того, як його звільнили, він з малого табору «Купець» потрапив у інший табір, великий, іменований Союзом Радянських Соціалістичних Республік, Юречко вірив, що клітка ця колись розпадеться і по-справжньому незалежна Україна відбудеться. І цій новій країні потрібні будуть нові герої й орієнтири, як от Тарас Шевченко.

І у цьому також принципова різниця Майдану-2004 і Майдану-2014. Тоді люди думали, що стоять за нових героїв, а нові орієнтири відсувалися на другий план. А потім виявилося, що й герої не те щоб дуже нові. Слово «Гринджолів» проти слова Шевченка – зрозуміло, де відроджувалася українська нація. Але тоді українське суспільство вирішило, що обрання нового президента – це вже перемога, і контролювати більше нічого й нікого не треба. А контроль був ще й як необхідний.

«Ще коли 2004 року ми виходили на Майдан за Ющенка, я багато знімав, – пригадує Михайло Ткачук. – І ми говорили з одним чоловіком із Польщі, який був учасником Норильського повстання, Степаном Семенюком. Він сказав мені: «Ми перемогли в Норильську, бо нам вдалося розірвати зв'язок між кримінальниками й адміністрацією таборів». Коли влада зрозуміла, що через кримінальників вона вже не зможе контролювати політв'язнів, вона хотіла розпалити міжнаціональну ворожнечу між українцями і росіянами, але навіть цього не вдалося. А ми після помаранчевої революції не зуміли цього зробити. Ющенко обіцяв «бандитам – тюрми», але обіцянку не виконав.

• Те, що відбувалося безпосередньо перед цьогорічним Майданом, узагалі дуже нагадує Норильськ. Відбулося злиття адміністрації з криміналітетом, якого не цікавила ні Україна, ні те, що з нею буде завтра. Тому між цими кланами і владою обов'язково потрібно зараз розірвати зв'язок».

І це – одне з ключових завдань, яке потрібно зараз виконати нашій владі. А далі – нова система освіти, нові цінності, нова Україна, за яку боролися найкращі представники наших попередніх поколінь. Як сказав Михайло Ткачук, «цей процес – як прогноснення землі. Перед тим, як садити щось на землі, треба її розробити. Тими, хто цю землю, умовно кажучи, підготував, були старі упівці, які тримали дух, співали українських пісень. А перемога в Норильську стала плодом з цієї землі». І нам тепер потрібно правильно скористатися цими плодами. Згуртувати суспільство навколо української ідеї, як колись згуртувалися політв'язні, в тому числі й навколо віршів Тараса Шевченка.

Анна СВЕНТАХ,
«День»

ПОДІЯ

ВІЗИТ ДРУЖБИ

Делегація Товариства політв'язнів та репресованих Києва побувала у Тернополі

Сьомого серпня на Тернопільщину з Києва завітала делегація Товариства політв'язнів та репресованих на чолі з заступником Голови Конгресу Українських Націоналістів, Головою Спілки офіцерів України Євгеном Лупаковим.

У Тернополі гостей зустрів Голова ТОО Конгресу Володимир ТКАЧ. Він розповів їм про історію міста Тернополя, а особливо, про спорудження пам'ятників визначним діячам національно-визвольного руху України (Тарасу Шевченку, Степану Бандері, Ярославу Стецьку, Сидору. Голубовичу та Ярославі Стецько).

8 серпня делегація відбула до міста Львова.

Прес-служба КУН

АКЦЕНТИ

Віктор Суворов:

КОЖЕН НАЙМАНЕЦЬ ПРОДАЄ СВОЄ ПРАВО НА ЖИТТЯ

Перемога, зрештою, обумовлюється станом духу тих мас, які на полі брані проливають свою кров.

Це не я вигадав. Це сказав Ленін. Це один з тих рідкісних випадків, коли він був правий.

Іде війна. Стан духу українських бійців, які сьогодні на полі брані проливають свою кров, буде надихаючим прикладом для грядущих поколінь захисників Батьківщини.

А ось по бойовому духу противника непогано й ударити.

І є чим. Додатковими протоколами до Женевських конвенцій.

Женевські конвенції про захист жертв війни були прийняті 12 серпня 1949 року.

Відповідно до цих документів «взяті у полон учасники воєнних дій мають право на збереження життя, повагу їхнього достоїнства, особистих прав і переконань».

А 8 червня 1977 року були прийняті Додаткові протоколи до Женевських конвенцій.

У ситуації, що склалася, особливий інтерес для України становить Протокол І, статті 46 і 47.

Стаття 46 про шпигунів. Вона точно визначає: якщо збираєш або намагаєшся збирати інформацію на території, контрольованій противною стороною, при цьому носиш форму своїх збройних сил, тоді ти не шпигун. А якщо робиш те ж саме, при цьому форму й пізнавальні знаки своїх збройних сил не носиш, – тоді шпигун.

Далі найцікавіше: шпигун не має права на статус військовополоненого. Тобто НЕ МАЄ ПРАВА НА ЗБЕРЕЖЕННЯ ЖИТТЯ.

Стаття категорично наказує з такою особою «поводитися як із шпигуном». Не уточнюючи, як саме.

Розглянемо приклад з життя. У зоні бойових дій було захоплено колишнього «міністра оборони» так званої «донецької республіки» й одну людину у цивільному одязі, що збирала інформацію про підрозділи української армії: записувала номери бойових машин, уточнювала їхні типи, кількість, розташування на місцевості. За цим заняттям її й застукали. І пообіцяли «десятку».

І тут дозвольте задати запитання: так чому ж «десятку»?

І дозвольте на нього відповісти: тому, що ми, українці, гуманні, добродушні, людинолюбні. Ми схильні прощати ворогів. Ми діємо відповідно до заповіді: прощайте й прощені будете. І це правильно. І я тому хмирю дав би «десятку», а через пару років випустив за зразкову поведінку.

Вважаю, що діяти потрібно відповідно до заповідей, даних нам у давні часи. Але не зайве всіх потенційних збирачів шпигунських відомостей повідомити про те, що існує міжнародне право. Існує 46 стаття Додаткового протоколу до Женевських конвенцій, яка вимагає від нас переступити через природжене людинолюбство й діяти відповідно до загальноприйнятих міжнародних норм: в усі часи шпигунів не розстрілювали, їх вішали.

Ще більший інтерес становить стаття 47. Ця стаття про найманців:

«Найманець – це будь-яка особа, завербована на місці або за кордоном для участі у збройному конфлікті... не є ні громадянином країни, що перебуває у конфлікті, й не проживає постійно на території, контрольованій стороною, що перебуває у конфлікті».

Росія себе не визнає стороною, що перебуває у конфлікті. Тому кожен ввічливий зелений чоловічок – найманець.

Найманець, як і шпигун, не має права на статус військовополоненого.

Тобто найманець, як і шпигун, у разі захоплення противною стороною НЕ МАЄ ПРАВА НА ЗБЕРЕЖЕННЯ ЖИТТЯ.

Захоче Україна – життя збереже, не захоче – вибач, рідний, 47 стаття, сам розуміти маєш. НЕМАЄ У ТЕБЕ ПРАВА НА ЖИТТЯ! Ти це право поміняв на зелені фантики з портретом якогось американського дядька.

Впевнений, що проблема з найманцями багато у чому зумовлена тотальною юридичною неграмотністю населення колишнього Радянського Союзу. Дурникам у Росії пояснили, скільки баксів вони зриватимуть за кожен день війни. Але забули пояснити статті Женевських конвенцій і Додаткових протоколів до них.

Вважаю, що цю прогалину в освіті треба терміново заповнити. Всіма доступними засобами потрібно довести до тих, хто підняв зброю проти України, наступне:

– бійці України, що потрапили у руки терористів, є військовополоненими, з ними належить поводитися відповідно до Женевських конвенцій, будь-який відступ від духу й букви конвенцій є воєнним злочином, винні будуть покарані відповідно до норм міжнародного права (надто жорстокого);

– найманці, тобто громадяни держави, що формально учасником конфлікту не є, та які потрапили у руки влади України, військовополоненими не є.

Україна зовсім не зобов'язана годувати цих негідників, надавати їм медичну допомогу й навіть тратити гроші на їхню охорону. Питання про утримання захоплених найманців у в'язниці може бути вирішене тільки у тому випадку, якщо той, хто їх прислав в Україну, погодиться оплачувати всі витрати. В іншому випадку Україна не має обтяжувати свій бюджет утриманням мерзотників, які самі себе поставили поза законом. Для них має бути знайдене інше рішення.

Найманцям необхідно терміново роз'яснити: вже сьогодні вони мають вимагати від тих, хто їм платить, гарантій на випадок захоплення владою України. Найманці мають вимагати від роботодавців письмових зобов'язань: хто, коли і скільки буде їм надсилати на харчування, хто відправить ковдри й подушки, хто приїде у в'язницю зализувати їхні рани, хто і в якому розмірі оплачуватиме будівництво, ремонт, опалення й охорону в’язниць, в яких їх триматимуть.

Кожен найманець має знати, що його обдурюють. Йому повідомляють тільки хорошу новину про те, скільки він зрубає баксів. Але від нього приховують погану новину про те, що він поставлений поза законом.

Бандитам і вбивцям у тюрязі на законних підставах встановлене місце на нарах, а найманець до цієї категорії не потрапляє. На нього закон не розповсюджується.

Більше того отримуючи гроші, найманець ПРОДАЄ СВОЄ ПРАВО НА ЖИТТЯ.

Якщо все це втлумачити не тільки діючим, а й потенційним найманцям, то проблему бандитизму буде у доступний для огляду перспективі вирішено.

Віктор СУВОРОВ,
письменник,
спеціально для Укрінформу

ОСТАННЄ ДОПОВНЕННЯ

ТОТАЛІТАРНА ДЕРЖАВА НЕ ВИЖИВЕ ПОРУЧ З ВІЛЬНИМ СВІТОМ

Восени у видавництві «Зелений Пес» вийде книга Віктора СУВОРОВА «Остання Республіка». Cultprostir пропонує прочитати «І останнє доповнення» – гостру, актуальну післямову автора:

– Імперія повинна рости. Якщо імперія не росте, виникає застій, який невідворотно тягне за собою розвал. Імперія нагадує повну вантажівку на крижаному схилі: або дереться вгору, або, на мить зупинившись, летить униз, аж свистить.

1917-го року на уламках Російської імперії виникла нова, ще більш агресивна держава, чиї вожді відверто оголосили свій план світового панування. І загримів над світом «Марш Будьонного»:

Даєш Варшаву!
Даєш Берлін!
Уже врізалися ми в Крим!

До Берліна вони тоді не дійшли. І під Варшавою їм наваляли так, що довелося здати Польщі Західну Україну і Західну Білорусь, погодитися на незалежність Фінляндії, Естонії, Литви, Латвії. Але 1920-го до Криму вони «врізалися». Закикали всіх, хто був у Криму, припинити опір, обіцяли прощення і примирення. Всіх, хто повірив, вони перерізали і перестріляли. Заодно ударом несподівано знищили і своїх союзників-махновців, разом з якими захоплювали Крим. Потім багато чого було. Вони взяли Варшаву і Берлін, Ригу і Таллін, Будапешт і Бухарест. Однак втримати не змогли. Звідусіль їх вигнали.

І ось вони знову в Криму. Щоправда, на цей раз не «врізалися», а вляпалися. Незабаром кремлівські пахани дуже пошкодують про свої необачні рішення. Ні про яку Варшаву чи Берлін вони більше не мріють. Їх імперія ковзає з крижаної гірки. Швидкість зростає. Колись вони довбали артилерією житлові квартали Будапешта, душили танками свободу Чехословаччини. Сьогодні розмах уже не той. І кордони не ті. Лінія фронту від Варшави, Будапешта і Праги відкотилася далеко на схід – у Луганськ, Слов'янськ, Донецьк.

Немає більше рішучості посилати в бій танки, та й танки ті давно іржаві. Доводиться обмежитися послугами найманців. До речі, в 1977 році був підписаний Додатковий протокол до Женевських конвенцій. З цього протоколу випливає, що спійманий найманець не може вважатися військовополоненим. На нього статус військовополоненого не поширюється. Тобто, з ним слід поводися так, як поводяться із збройним зарізякою, який за гроші вбиває людей. Саме на таких продажних урканів і роблять ставку кремлівські пахани. Іншого війська під їхнім керівництвом немає.

Як не дивно це звучить, але кремлівські вожді ведуть проти України не наступальну, а захисну війну. Вони намагаються виставити свої дії як захист російського населення. Це брехня. Росіян утискають у Таджикистані, Узбекистані, Туркменії, Чечні. Кремлівським паханам це байдуже. Вони ведуть війну проти України не заради захисту росіян, а зовсім з іншої причини. Свобода заразна. Народ України повстав проти злодійської банди. А кремлівським шахраям вночі не спиться: хоч би ця пожежа і на Росію не перейшла. Кремлівським уркам треба задавити свободу України, тому що це наочний приклад для народів Росії. Їм треба душити демократію в сусідній державі, щоб уберегти свої крадені мільярди, щоб зберегти від народного гніву свою незаконну владу, свої голови і дупи. Адже бігти-то нікуди.

Росія – це напхана золотими злитками вантажівка на крижаному схилі. За кермом – підлий боягуз. Кермові пристрої та гальма роз'їла корупція. Двигун не тягне. Холопам і найманцям ні за які гроші цю вантажівку на льоду не втримати. Тоталітарна держава не може існувати поруч з вільними країнами. Подібно до ракової пухлини, яка не може довго співіснувати з живим організмом. Або одне або інше переможе. Тому кремлівські вожді з першого дня захоплення влади ставили своєю метою руйнування вільного світу і включення всіх країн до складу Радянського Союзу як «республік», до Останньої Республіки включно. Їх плани зазнали фіаско. Але ракова пухлина не здається.

Терористична війна проти України – це останні спроби відродити імперію, це передсмертні судороги тоталітарної влади, яка здихає. Росія або загине, розпадеться на шматки і знищить себе у війні бюркратичних і мафіозних кланів, або скине свою злодійську владу за зразком України.

Джерело: Україна без цензури

ПИЛЬНУЙ!

«БУК» МАВ АТАКУВАТИ ЛІТАК «АЕРОФЛОТУ»

Як відомо, сьомого серпня голова СБУ Валентин Наливайченко заявив, що, за наявною інформацією, замість малайзійського літака «Боїнг-777» терористи планували збити літак російської компанії «Аерофлот" для того, щоб спровокувати повномасштабне вторгнення РФ в Україну. Саме у час знищення проросійськими терористами малайзійського літака над Донеччиною мав пролітати російський літак «Аерофлоту», який йшов рейсом AFL-2074 Москва – Ларнака. Малайзійський «Боїнг-777» ішов на висоті 10 тис. 100 м, а літак «Аерофлоту» мав пролітати на висоті 10 600 метрів.

Для знищення російського літака, в якому перебували громадяни РФ, що летіли на відпочинок, спеціально з Росії було завезено модернізований зенітно-ракетний комплекс «Бук», який міг працювати на значно більших висотах. Проте терористи помилися місцем розташування літака. Як планувалось, ЗРК «Бук» за задумами кураторів з Росії мав розташуватися на заході Донецька в районі населеного пункту Первомайське, але був розташований у південно-східній частині Донецька в районі населеного пункту теж Первомайське. Це свідчить, що люди, які мали здійснити цинічну терористичну акцію, були немісцеві і не орієнтувалися як слід на місцевості.

В СБУ стверджують, що мають докази намірів російської сторони саме такої версії використання «Бука». Та виглядає на те, що багатьом людям і в Україні, і світі важко в таке повірити. Щоб країна та збивала власний літак, прирікаючи свідомо на загибель 250 пасажирів? Дикунство! Так, це правда, дикунство. Та в країні, державною політикою якої є терор, так не вважають. У Кремлі ні на мить не засумніваються, якщо треба в ім’я «великих цілей» імперії зла знищити не сотні, а навіть тисячі власних громадян. Для тих, хто забув, нагадаю, як перед початком Другої чеченської війни Москва готувала «громадську думку» світу і розпалювала агресивні пориви власних громадян шляхом низки терактів у російських містах. Тоді загинули сотні мирних громадян РФ.

Гадаю, ми не забули, як 1999 року російські диверсанти підривали житлові будинки разом із їхніми мешканцями у Волгодонську і Буйнакську. Звісно, в терактах звинувачувалися чеченці, війна з якими вкрай необхідна була Путіну, який саме рвався до влади. Мабуть, щось там не склалося із впливом на мізки громадян, і новітні інквізитори вирішили вразити світ терактами у самій столиці. Дев’ятого вересня злетіла в повітря московська дев’ятиповерхівка по вулиці Гур’янова, при цьому загинуло 106 осіб, покалічених близько трьох сотень. А через чотири дні – вибух у восьмиповерховому будинку на Каширському шосе. Загинули 124 особи. Серед мертвих і поранених – багато дітей. За десять днів – спроба нового злочину Кремля. В ніч з 22 на 23 вересня в Рязані люди попередили теракти, зловивши диверсантів ФСБ, які вже завезли в підвал житлового будинку мішки з гексогеном…

Російське суспільство проковтнуло ці злочини влади проти власних громадян – так вже воно влаштоване. Але нам забувати про це не слід. Особливо, коли жорстокий і підступний ворог – на порозі нашого дому.

Ольга ДМИТРЕНКО

НА ЧАТАХ

ЯКЩО ЇХ НЕ СТЕРТИ З ЛИЦЯ ЗЕМЛІ, ВОНИ ДІЙДУТЬ ДО ПОЛЬЩІ

...Давайте не називати їх більше сепаратистами. Тим більше, самі себе вони такими не вважають. Для них сепаратисти – ми, українці.

Ми гадали, що проти української армії воюють якісь «донецькі», які не поділяють наших цінностей і бажають відокремитися від України. Реалізувати таке собі, дуже навіть європейське і дуже навіть демократичне, право на самовизначення.

У це вірили (зараз вже значно менше) і самі жителі Донбасу, які пестять у фантазіях утопію Томаса Мора під назвою «Новоросія», ДНР, ЛНР. Скільки доморослих «морів» – стільки й утопій.

Росія довгий час трепетно плекала цю ідею.

Але давайте зайдемо на один з російських сайтів, що обслуговує терористів.

"Реально воюють всього відсотків десять від особового складу ополченців, – ділиться спостереженнями в інтерв'ю сайту «Русская весна» 48-річний «доброволець» з Єкатеринбурга «Сергій», який тероризував Луганську область і збирається туди знову. – Містом іноді їдеш, дивишся – здорові дядьки, а воювати не збираються, вони не дуже й переймаються цією війною».

Вловили думку? Місцеві ополченці, не кажучи вже про мирних «здорових дядьків», убиватися за «російську весну» не дуже прагнуть. Хто ж воює тоді?

«Звідси, з Росії, їдуть хлопці з бойовим досвідом, які пройшли гарячі точки. З самого початку на сайтах попереджали, що ми приймаємо тільки таких, з бойовим досвідом», – зі знанням справи розповідає житель Єкатеринбурга, який сам нині вербує бойовиків.

І навіщо ж вони їдуть?

Той клаптик шагреневої шкіри в Донецькій і Луганській областях, де окопалися колеги «Сергія», і який з кожним днем дедалі більше звужується, не викликає у нього жодних почуттів і симпатій. З Єкатеринбурга його майже не видно. Думки вербувальника летять далі, над головами «новоросів». Його мрія – безкрая територія України.

«Це не територія чужої держави,– геополітично мудрує уральський найманець. – І мені плювати, що там юридично! Всі ці міста будувалися російськими людьми, моїми предками. Це наша земля, наш російський світ. Звичайно, не хотілося б вбивати таких же слов'ян, як і ми, але ці люди обдурені пропагандою».

Мовляв, дуже не хотілося б, але доведеться вбивати. Нас. На нашій же землі...

І як далеко прагнуть зайти російські найманці, запитує журналіст «Русской весны»?

«Думаю, що ми рано чи пізно дійдемо до польського кордону. Якщо брати, то всю Україну».

«Вас не лякає, що будуть тисячі жертв?»

«Ви розумієте, якщо ми не підемо і не візьмемо всю Україну, жертв буде ще більше».

Звичайно, російський бандит не збирається вбивати всіх підряд. Але «галичан» він пропонує перевиховати у найрішучіший спосіб, щоб знали: не можна ділити людей на росіян і українців.

Порожні розмови здурілого бойовика?

Якби... Така ідеологія «Русской весны». Не більше не менше...

Російський історик і публіцист Олександр Скобов закликав лібералів усвідомити, що «називати бунтівників сходу України сепаратистами – означає брати участь у пропагандистській містифікації». Адже сепаратисти, це ті, хто хоче відокремитися і жити окремо. А ті, які орудують на Донбасі, воюють «за приєднання України до Російської імперії. Для них Україна – незаконна держава, що неправомірно відгалузилася від імперії. А українці незаконний народ, який неправомірно відокремився від російського», – пише Скобов на порталі Грани.ру.

І щоб не виникало жодних сумнівів, цитує одного з ватажків бунтівників – Бородая. «Кордони Російського Світу значно ширші за кордони Російської Федерації. Я виконую історичну місію в ім'я російської нації, суперетносу, скріпленого православним християнством. Так само, як на Кавказі, я борюся на Україні проти сепаратистів, цього разу не чеченських, а українських. Тому що є Росія, велика Росія, Російська імперія. І відтепер українські сепаратисти, які перебувають у Києві, борються проти Російської імперії». Центральна фраза: «українські сепаратисти»...

Колеги Скобова відшукали ті самі сентенції і в маніфесті «Народного фронта освобождения Украины, Новороссии и Прикарпатской Руси»: «Чи є боротьба на південному Сході (у Новоросії) сепаратизмом? Ні, територією боротьби є вся територія України... Ми створимо нову, вільну, соціально відповідальну народну владу на усій території України і Новоросії».

Заклик Скобова здався владі небезпечним. Днями на історика було скоєно напад, і він доставлений до Петербурзької міської лікарні з ножовими пораненнями...

...Але якщо мета – вся Україна, то як же тоді «Новоросія», ДНР, ЛНР? Прапори, герби, референдуми, губернатори і уряди? Печатки і бланки, офіційні сайти, на яких доморослі історики любовно виводять історію «Новоросії» безпосередньо з династії московських царів? А ідіоти-теоретики, які малюють пафосні картини майбутнього великої новоросійської держави?

Блеф. Іграшки, якими дали погратися місцевим клоунам. Утішливий приз для аборигенів, які порпаються у своєму «бригадному» патріотизмі. Наркоз, в якому населення готували летаргічно сопіти в промосковській матриці, поки гіркіни і бєси виконують завдання з розширення імперії до Карпат і облаштування тут колонії фашистської держави, теоретично обгрунтованої Дугіним (про плани фашистського облаштування майбутньої Малоросії читайте у того самого Скобова).

Бо ж, якби йшлося про маленький шматочок землі, на якій зараз зосередилися бойовики, то хто б за неї помирав? Хто б тягнув сюди «гради» і «буки»? Танки і «Нони»? Хто б наражав всю величезну Росію на економічні санкції? Тільки друга за розмірами після Франції територія того варта!

Читач запитає: який кордон Польщі!!! Збройні сили України беруть одне місто за іншим і скоро витіснять сепаратистів у Росію.

Ви думаєте, це буде перемога? Вони знову нападуть на нас.

Згадайте, російський інструктор з тероризму «Сергій» пише: «Рано чи пізно дійдемо до польського кордону». Рано чи пізно. Їм поспішати нікуди. Гоблінів для кривавої м'ясорубки в Росії вистачає.

Пам'ятаєте, ще недавно ми говорили про те, що «їх потрібно зупинити»? Цього замало. Зупинені, вони закопаються в землю, побудують залізобетонні доти. І це буде плацдарм для нового наступу. Їм не можна залишати навіть тонку смужку землі біля кордону: якщо буде хоч п'ядь неконтрольованої українською владою території, на ній миттєво осядуть російські диверсанти. З неї обстрілюватимуть українські міста, злітатимуть російські бомбардувальники – і спробуй, скажи світу, що вони російські, якщо підніматимуться з нашої землі.

Їх не можна просто вигнати за кордон. Величезна, розгалужена система вербувальних пунктів і таборів для підготовки диверсантів створена не для миттєвих інтересів якоїсь ДНР. Якщо не вдасться вторгнення сьогодні, це – заділ на майбутнє.

Командир одного з тербатальйонов на ТБ: «Місцевих терористів, козаків і чеченців уже давно замінили мобільні диверсійно-терористичні групи, що закидаються з Росії на день-два. З тим, щоб вчинити теракт і вийти по добре їм відомим, підготовлених шляхах назад на територію Росії». Наш знайомий «Сергій» в інтерв'ю зізнається: «Воював у розвідувально-диверсійному загоні». Такі підрозділи готові для війни на території іншої держави у мирний час. І з ними дуже важко боротися.

Все це потрібно знати.

Особливо тим нашим землякам із Західної України, хто відмахується: навіщо нам цей Донбас! Нехай живуть собі, а ми будемо собі! Не вийде. Згадайте повну назву проросійського «Народного фронту» – крім усього іншого це «освобождение... Прикарпатской Руси». Вони прийдуть і звільнять. Від усього українського.

Можна зрозуміти жінок, які блокують дороги, щоб діти не їхали воювати за далекий Донбас. Мобілізованих мужиків, які з тугою їдуть з рідного села і думають про незібраний врожай. Але якщо російських гоблінів не зупинити, то горіти будуть будинки не лише в Луганську, а й в Івано-Франківську.

Кожний день, що приносить звістку про загиблих українців – навіть без портретів і прізвищ, без дат народження і місця проживання – тільки скупі цифри, кожний такий день привносить у нас довге безпросвітне почуття осиротілості. Немов хтось щоразу відщипує частинки нашої душі. А як же тим, чиї діти воюють? А тим, які поранені чи вбиті?

Але як би не було важко, ми повинні зробити все, щоб викреслити цю нечисть з нашого життя, стерти її з нашої історії, з лиця землі. Зовсім. І – назавжди.

Євген ЯКУНОВ,
Київ

ДУМКИ З ПРИВОДУ

ПОЛКОВНИК БЕЗ ПОЛКУ,

або Навіщо бути мавпою?

Одного разу довелося бути свідком розмови двох полковників. Один (начальник кафедри) запитав іншого (теж начальника кафедри): «То де ж твій полк?» А працівників кафедри у того набиралось хіба що на 0,5 взводу... Де там уже до полка.

Колись в адміністративно-територіальному плані Україна поділялася на полки. А очолювали їх полковники. Справжні. Тим подібного питання не поставиш...

Зараз Україна – це 24 області. І хто ж кожну, з них, рідненьких, очолює? Виявляється... губернатор! Не «глава області», не «очільник», не «керівник». Губернатор! Не більше й не менше! Цікаво, чому саме губернатор? Не «гауляйтер», скажімо («Гауляйтер (нім. Gauleiter) – вищий партійний функціонер НСДАП, посадова особа в Третьому Рейху, яка здійснювала всю повноту влади на ввіреній їй адміністративно-територіальній одиниці – «гау»). Або не «воєвода»? («Воєвода – «той, хто веде воїв», воєначальник, голова військового загону, правитель воєводства – військового округу, міста на Русі з X ст.; часто згадується у літописах. До XV ст. так називали командира княжої дружини, або керівника народного ополчення»). Чи не «князь»? (Князь – правитель князівства – історичної суспільно-політичної і військової структури або територіального утворення).

Губернатор, – мабуть, тому, що Великий Арні... Губернатор Каліфорнії... Коли очільника області називають губернатором, кожен відчуває себе Шварценеггером (цього, правда, обирали, а не призначали, та хіба велич від того стає меншою?). До того ж, Шварценеггер, залишивши пост губернатора Каліфорнії, знову зібрався перетворитися на Термінатора. Наші теж, очевидно, мріють, вилетівши в «екси», стати такими ж. А хіба можна пошитися в термінатори, не побувши губернатором? Хай хоч і не Каліфорнії. Вистачить і Одещини...

А може, губернатор тому, що в дореволюційній Росії він був начальником губернії, що призначався царем. («З 1708 р. Росія була поділена на вісім губерній; губернатори, що управляли ними, підлягали безпосередньо царю» (Історія УРСР, І, 1953, 331). Може, працює «історична пам'ять»? Та й солодко це, напевно, «підлягати безпосередньо царю»? Тоді логіка зрозуміла: раз хочеш цього, – однозначно мусиш зватися «губернатор».

Чи, може, все – значно простіше?

...«Глава администрации (губернатор) Краснодарского края»...

В Росії міліція стала поліцією (під це «нову-гаву» не один «лимончик» спритники поцупили. І не скривилися...). Хоча, що не кажіть, а користь від перейменування очевидна. І «мєнтом» язик не повертається гопника у мішкуватій формі назвати. І в тьмі-тьменній серіалів, які, як на смітник, кидають на «тіпа українське» ТБ, тепер уже солідніше кричати не «вызывайте милицию!», а «вызывайте ПОЛИЦИЮ!» В Україні теж їхні брати-діловари перед Майданом готували щось схоже. Бо це ж серйозна рехворма! (Це ж скільки можна від пирога відламати! Та в кишеньці своїй бездонннннннннннненькій оселити!) Північні «кревні родичі» майстер-класи проводять справно. Це ті братики, що разом з нами пішли від однієї давньоруської горили, яка у спільній колисці виколисала трьох близнючків, один з яких чомусь старшеньким виявився. Перерosточок, бідненький...

От і мавпують «вітчизняні» орангутанги й шимпанзе. Усе чешуть братньою гребінкою. Щоб нічим не відрізнялися. Щоб усе було спільне. І минуле. І сучасне. І... Не доведи Господи. Гуп-гуп-гуп по дереву... А-а-а, ще й коло чарівне намалювати треба. Де там крейда? Хоча ні. Курячий зуб підійде краще...

В'ячеслав ВАСИЛЬЧЕНКО,
письменник, багаторазовий лауреат
«Коронації слова»

ПОДВИЖНИКИ ВІРИ

СВІТЛО СЛАВНОГО ЮВІЛЕЮ

Кожен ювілей спонукає до певної задуми, погляду назад, аналізу конкретного відрізку часу, пройденого особою чи спільнотою людей. Ювілей доленосних подій і видатних людей вимагає особливо вдумливої застанови, яка може і майбутній шлях освятити.

Рік 2014-й багатий знаменними ювілеями. Зокрема Українська Греко-Католицька Церква відзначає 25-ліття виходу з підпілля. Вихід 1989 року УГКЦ з підпілля був передумовою на шляху до незалежності України та явив світу славні імена тих, які зберігли духовні цінності українського народу в часи панування безбожної, тоталітарної комуно-московської системи, кому і життя довелося покласти на вівтар свободи віри й України.

2001 року Папа Іван Павло II під час Папського візиту в Україну проголосив беатифікацію Блаженних Слуг Божих – мучеників Української Греко-Католицької Церкви ХХ століття. Церква офіційно встановила день соборного вшанування священномученика Миколая Чарнецького та 24 співмучеників, жертв совєтської системи, а також о.Омеляна Ковча, жертви німецького фашизму, – 27 червня.

Однак соборне вшанування дещо затирає пам'ять про кожного окремого святого. А вони повинні бути відомі якнайширшому загалу вірних, адже кожен з них є благодатним джерелом найвищих духовних цінностей та зразком жертовного служіння Богові й Україні. Тому дуже важливо є гідно відзначати особисті ювілеї кожного з них.

14 серпня виповнюється 100 років від дня народження Блаженного священномученика Романа Лиска, якого 1949 року безбожні енкаведисти закатували у львівській тюрмі на Лонцького.

«Затрубіть трубою, ангели-лики,
Смертю святою гине смерть навіки»

Це слова із пісні, яку у 1948 році склав о.Роман Лиско для своїх парохіян с.Дроздовичі на Львівщині. Чи знав тоді цей молодий, енергійний і талановитий священик, що це останній рік його життя? Чи знав він, що невдовзі йому доведеться стати мучеником за віру? Що і його смерть наповниться святістю, яка живитиме Українську Греко-Католицьку Церкву? Мабуть, не знав – але завжди був готовий віддати життя за віру, за Бога, за Україну.

Народився Роман Лиско 14 серпня 1914 року в м.Городку. Син відомого в той час душпастиря і просвітителя о.Володимира Лиска, декана Золочівського, та внук уславленого отця-шамбеляна Михайла Цегельського, декана Камінецького, він з юних літ не мислив себе поза священичим саном.

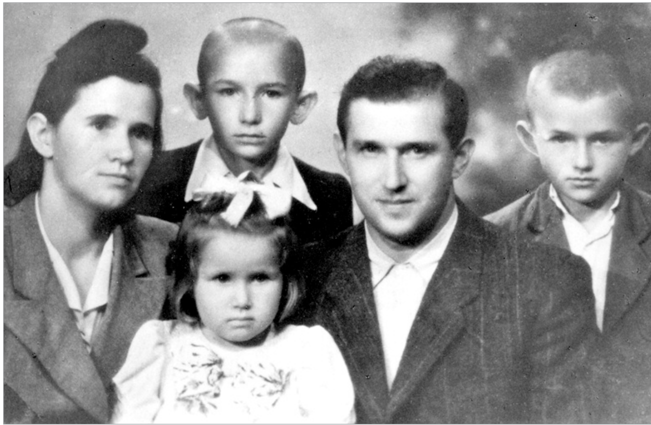
Уже під час навчання у Львівській Богословській Академії виявились його непересічні здібності, енергія, талант до наукової праці. Будучи теологом, друкував свої реферати і розвідки у церковно-суспільному часописі "Нива". Його однокурсник о.Степан Харина незадовго перед смертю згадував, що Роман Лиско був першим учнем серед однокурсників і улюбленцем о.ректора Йосифа Сліпого. А о.Роман Дурбак, репресований священик-поет, захоплено оповідав, що о.Роман Лиско мав неабиякий поетичний хист, особливо згадувалась отцеві Романова віршована поема про Богоматір Марію.

Та найбільше Роман Лиско тяжів до безпосередньої праці з людьми, особливо з молоддю. Під час вакацій працював із Марійським Товариством на парохії свого батька, керував хором, виголошував лекції та реферати, організовував аматорські вистави, тощо.

У 1938 р. закінчив теологію, одружився з Неонілею Гуньовською, дочкою пароха с.Махнівці на Золочівщині. Коли наступив час большевицької окупації (перших совєтів, як кажуть у народі), Митрополит Андрей відклав заплановане висвячення Романа і порадив деякий час повчителювати. Працював разом із своєю дружиною у школах сіл Побіч і Колтів Олеського району.

28 серпня 1941 року був рукоположений на священика і призначений завідателем парохії с.Колтів Оліївського деканату. У 1944 р. о.Роман Лиско назначений парохом с.Белзець Золочівського району, де пробув до 1948 року.

Настали роки насильницької ліквідації Української Греко-Католицької Церкви. Відмовившись "підписати православ'я", тобто перейти під юрисдикцію Московської Православної Церкви, о.Роман Лиско зазнавав різних утисків і переслідувань. Намовляли перейти до Російської Православної Церкви, при цьому не раз погрожуючи револьвером… Нарешті заборонили відправляти в церкві та закрили її.

о.Роман ЛИСКО із своєю родиною: дружиною Нелею, дітьми Любчиком, Дзвінкою й Олесем. Світлина зроблена за два тижні до арешту, після якого вони більше не бачили свого тата і чоловіка.

Добрі люди попередили, що його мають арештувати.

Переїхав з родиною до м.Городка. Там став нелегальним сотрудником о.Малецького, який хоч і підписав православ'я, але духом був вірний рідному обряду. Отець Роман Лиско з дозволу о.Малецького, без офіційного назначення, відправляв у греко-католицькому обряді в церквах сіл Дроздовичі і Братковичі, таємно йшов із Святими Тайнами до потребуючих (якими часто були учасники підпільної боротьби проти совєтських окупантів). Часто їздив радитись до о.Хмільовського у с.Мшана, видно, визнавав його старшинство, коли всі Владики вже були заарештовані. (Потім залізничні квитки до с.Мшана, якими бавились синочки о.Романа, енкаведисти під час обшуку забрали як "доказ вини").

9 вересня 1949 року о.Роман Лиско був заарештований і поміщений до тюрми на вул.Лонцького у Львові. Спочатку рідні передали йому кілька передач і отримали його письмове потвердження, що отримав їх. Потім на півроку заборонили передачі всім в'язням. Настав період лютого терору, нібито зумовленого вбивством Я.Галана. Довгі місяці родині не вдавалося нічого довідатись про долю о.Романа.

Коли аж 31 травня 1950 року знову прийняли для нього передачу, то на звороті супровідної картки був підпис, зроблений чужою рукою. На спробу рідних довідатись, що є з отцем, відповіді не було і передач більше не приймали. Відтоді вже родина нічого не знала про нього, а троє малих дітей відчули себе сиротами. Звернення у різні інстанції не давали ніяких результатів, марно оббивали прокурорські пороги мати та старша сестра, їм або не відповідали на запити, або говорили несусвітні нісенітниці на кшталт «післаний на війну до Кореї».

Лише 20 лютого 1956 року, після звертання до високих московських інстанцій, прийшло повідомлення з Прокуратури СССР «что по делу Лыско Романа Владимировича, умершего 14 октября 1949 г. от паралича сердца, прокуратурой Львовской области произведено дополнительное расследование и дело о Лыско Р.В. 26 декабря 1955 г. прекращено не за смертью обвиняемого, а за недоказанностью обвинения. Таким образом Лыско считается реабилитированным».

Явно неправдивою є дата смерті о.Лиска, оскільки деякі колишні в'язні потім стверджували, що бачили його у тюрмі кілька місяців пізніше після вказаної дати. А щодо причини смерті...– то можна лише здогадуватись, від чого помер цей 35-річний чоловік, колишній пластун і спортовець, який не лише ніколи не мав проблем із серцем, а взагалі мав чудове здоров'я.

Поширювались чутки, що молодий о.Роман Лиско збожеволів від тортур і співав у тюрмі на повен голос псалми. Вони були такими достовірними, що його сестра Володимира роками об'їжджала психіатричні лікарні, розшукуючи його, але ніде не знайшла. Також були перекази, що його живцем замурували у стіні. Один із колишніх співкамерників оповідав, що одного разу їх усіх вивели з камери, залишивши там лише о.Лиска. Другого дня їх повернули в ту камеру, але його там більше не було.

Отож, донині ніхто достеменно не знає, як і коли загинув цей душпастир, який міг би ще довго й добре служити Богові та людям, та де його поховано. Певним є лише те, що нікого він не видав та не порушив священичої присяги. За те й загинув у тюрмі як мученик.

До речі, із протоколів допитів у кримінальній справі о.Романа Лиска видно, що найбільше слідчих цікавило "де Шухевич, де Кук, де Кравчук?" Нічого про це не сказав, навіть не довідалися кати, що був Роман Лиско знайомий із Романом Шухевичем ще із гімназійних літ у Камінці Струмиловій.

Нічого не довідалися від о.Романа Лиска вороги. А ми пам'ятаймо його, поширюймо знання про нього, бо це благодатний зразок Української Духовності й Незламності.

Закінчення на 8-й стор.

З УКРАЇНОЮ В СЕРЦІ

ПАЛКЕ СЛОВО ПОЕТА

У драматичні дні неоголошеної, підступної й жорстокої війни проти України, яку ініціював наш північний сусід із давніми захланними й загарбницькими традиціями, надзвичайно оголились, болючими стали нерви суспільства, що знаходить відгук і в творчості народу. Трагічні й геройчні події наших днів роблять чутливішими серця і митців, і шанувальників мистецтва, зокрема, поезії, навіть тих, хто раніше в сусті щоденній був байдужий до художнього слова…

Палким словом вболіває за Україну, бореться за піднесення волелюбного духу українців і за кращу долю львівський поет Зеновій-Тарас МАСНИЙ, доцент Національного медичного університету ім. Данила Галицького, автор шести збірок поезій, дипломант різних літературних конкурсів, головний редактор газети «Народне здоров'я», член Національної Спілки журналістів України.

Вдумливо, розумом і серцем, дослухаймося до його слів!

МИ – УКРАЇНЦІ!

Від таврійських степів
До поліських лісів
І од бистрої Тиси до Дону –
Це усе є одна
Українська земля,
Не дамо її знищить нікому!
То ж її берегти
Маю я, маєш ти –
Ми великий народ і єдиний.

І на Захід і Схід
Годі вже нас ділить –
Ми усі є дітьми України!
Досить скиглить й мовчать,
У світах десь шукать
Дітям долі і хліба чужого.
Ми здолаєм орду
І чужу, і свою,
Не дозволим топтати святого!
Підіймаймось на прю
За свободу свою

Всім народом, а не поодинці,
Щоб наш голос гримів,
Щоб весь світ зрозумів:
Нас мільйони і ми – українці!

МОЛИТВА УКРАЇНЦІВ

Во ім'я рідної Вкраїни
Нам, Боже, мудрості подай,
Щоб завжди були ми єдині
Й соборним був наш рідний край.

Во ім'я рідної Вкраїни
Прости нам, Господи, гріхи,
Пробач усі наші провини,
Що перед нею маєм ми.

Пошли нам роси світанкові –
Омити душі в них свої.
Дай об'єднатись нам в любові
До прабатьківської землі.

Дай, щоб у жоднім нашім слові
Не було блуду чи брехні
І щоби своїй рідній мові
Ми поклонялись, як Тобі.

Зішли своє благословіння,
Щоб по дорозі правди йшли ми,
Щоби настало в нас прозріння
Й самі себе ми зрозуміли:

Якого племені і роду
Є предки наші й ми самі,
Як боронить свою свободу,
Хто наші друзі й вороги.

Дай, щоб дорожчим за життя
Були вкраїнцям мова, віра
Й неопалима купина –
Свята і вічна Україна!

Пісня
до Дня Незалежності

ДЕНЬ НЕЗАЛЕЖНОСТІ – СВЯТО СВОБОДИ

В світі великому, в світі безкрайньому
Свою прекрасну державу ми маємо.
День, як воскресла вона з небуття,
Для всіх українців є дата свята!

Приспів:
День Незалежності – свято Свободи,
Свято твоє, український народе!
Свято твоє, нездоланний народе,
День Незалежності – свято Свободи!

З прадавніх епох і від княжих часів
Пломінь свободи в серцях в нас горів,
В боях здобували її козаки,
За неї вмирали стрільці січові.

Приспів…

У кожній оселі, у кожній родині
Героїв відважних згадаймо ми нині –
І тих, що загинув, і тих, хто живі,
І з нами святкують, і десь в чужині.

Приспів…

Хай пломінь свободи нам світить завжди,
Ми маємо ревно його берегти,
Щоб наші онуки і правнуки наші
Цей день святкували, як свято найкраще.

Приспів…

Подала Лідія КУПЧИК

ПАМ'ЯТЬ СЕРЦЯ

ОДКРОВЕННЯ

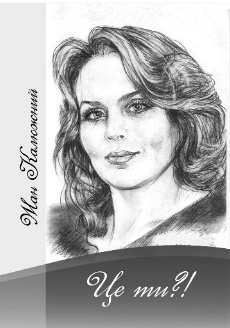
Таке несподіване одкровення – поетична збірка Миколи Закалюжного (Жан Калюжний – псевдо) «Це ти?!» Така нежданa сповідь – освідчення в коханні жінці, яка вразила його серце ще в юності, можливо, щирою безпосередністю школярки, яка, вперше почувши поетичний «шедевр» Миколи, здивовано (чи то захоплено) запитала: «Це ти написав?» Ну, чим не стимул для творчого натхнення молодого романтика, перша проба пера якого зачепила серце юної красуні? Через роки вона стане його дружиною – «джерело моєї поезії і співавтор мого життя».

Втім, читайте поетичну збірку «Це ти?!», яка щойно вийшла в луцькому видавництві «Терен», читайте передмову її автора та його вірші – і все збагнете. Саме це знадобилося й мені, людині, яка знає Миколу Закалюжного… ну, дуже багато років і як журналіста, і як людину з громадянською позицією та невичерпною енергією, та лише прочитавши «поезію та прозу» його авторства у збірці «Це ти?!», спромоглася збагнути оту всеперемагаючу силу, яка впродовж десятиліть живила його життєву снагу, волю до боротьби і, врешті, дарувала йому неповторність кожного прожитого дня. Бо не все так просто складалося в нашому житті. Там паче, у 80-х роках, коли «недремне око» КГБ пантрувало за кожним, за журналістами – особливо, для кого Україна та українство були змістом життя, а приховувати це гідність не дозволяла.

Саме до таких «нонконформістів» належав і Микола Закалюжний. Тож коли в Україні ледь-ледь забриніло свободою, він поринув у ту напівлегальну працю, яка невзабарі дала паростки перших українських організацій, які, хоч і перебували під прицілом влади, проте вже діяли офіційно. Думаю, у Миколи були проблеми. Бо якщо під час створення Товариства української мови вони були в мене, редактора заводської газети такого «ліберального» підприємства, як «Львівхімсільгоспмаш», то в Закалюжного, який працював у редакції так званого закритого підприємства – заводу телеграфної апаратури, й поготів. До того ж, він встиг «засвітитися» як один із організаторів «вільних профспілок».

У вирі тих бурхливих років ми поглинали ще вчора заборонену літературу – від М.Міхновського до С.Бандери, а про поезію, схоже, говорили менше. Та, пригадую, в наших, як нині кажуть, «тусовках» знали, що Микола Закалюжний віршує. Проте збірки поезій він видавати не квапився. Як кажуть, на все свій час. Його, можливо, запізніла збірка вміщує вірші, написані вчора і – майже сорок років тому. Дивовижно, що перші і другі присвячені тій, яка на світанковій зорі життя запалила в його серці те, що не вмирає. Читайте…

Марія БАЗЕЛЮК

ПЕРЕДМОВА

Це ти (написав)!? Із радісним здивуванням промовила кохана, прослухавши вірша. Народження поезії це насправді диво, але чому дивуєшся ти? Адже саме завдяки тобі Миросю, з'явилася поезія моєї любові, а мені залишалося лишень її записати.

Багато-багато років тому, ще коли ми були школярами, ти Мирославо Милів, відзначаючи мої поетичні задатки, нарекла мене Жаном Калюжним. То ж Жаном для багатьох наших однокласників залишаюсь й дотепер.

Ти мене зачарувала з першого погляду і стала невичерпним джерелом любові і творчості, але життя розпорядилося так, що ти надовго стала, здавалось, нездійсненою мрією.

Аж тут стається інше диво. Те, чого вже не сподівався. Через багато років ми зустрілися щоб повернути те, що видавалось втраченим. Тепер ми разом назавжди.

У поезії, як і в житті – теперішнє перегукається із минулим і майбутнім. Напишеш вірш у шістнадцять, а правиш і щось додаєш ще багато років. І досить часто навіть важко зрозуміти, кого в тобі більше – того закоханого до нестями юнака, чи вже поважного чоловіка, який душею все той же вічно закоханий юнак, бо є завжди особлива і надзвичайна – Це ТИ! – джерело моєї поезії і співавтор мого життя.

Жан Калюжний
(Микола Закалюжний)

Невже я міг тебе не знати

Невже я міг тебе не знати,
і скільки б довелось блукати
в думках заплутаних моїх,
не бачити очей твоїх.
Хіба могло такеє бути?
Тепер я мучусь, бо забути
тебе не зможу, в серці ти
палаєш полум'ям любові,
за нього я на все готовий,
за нього я б усе віддав,
бо покохав…

1976 р.

Ти моє найбільше кохання на світі

Середина липня, середина літа
І неначе літом, щастям ми зігріті.
Навкруги сіяють усмішки і квіти,
Ти моє найбільше кохання на світі.

Приспів

Літо нас звело у вечір срібний,
Ти ж така й була, і я подібний.
Скільки літ пройшло й років минуло,
А кохання щастям повернуло.

Я очима твоїми карими
Задивований більш, аніж чарами.
Така близька мені й така ніжна,
Та усмішка твоя білосніжна.

І тепер ми обоє вже знаєм,
Що любов наша не минає.

13.07.2013 р.

Не будь святою, будь зі мною

«Не будь святим, а будь моїм».
(Мирослава Милів)

Не будь святою,будь зі мною,
Не будь святим, а будь моїм.
Ми так втомилися обоє,
Жити окремо в світі цім.

Уже прожито стільки років,
Спливають місяці і дні,
Ще залишилось кілька кроків,
І ми будемо лиш одні.

Одні-однісінькі на світі,
Й щасливі до забуття.
І як могли ми стільки жити,
Як щойно почалось життя.

20.02.13 р.

* * *

Моєї долі майбуття,
Живу осяяний тобою,
Життя не знає вороття,
Не будь святою, будь собою.
Зі мною будь, а я з тобою.

Торкаюсь щастя

Торкаюсь щастя і боюся взяти,
Невже мені? Невже моє?
І Землю хочеться обняти
й тобі в дарунок принести.

Україно, молюся на тебе

Україно, молюся на тебе,
Україно за тебе молюсь.
Ти така на Землі, як Бог в небі,
А тебе люблю більше чомусь.

Через те не потраплю до раю,
Рідний край він таки справді рай.
Сто раз грішний, нехай пропадаю,
Ти Вкраїно моя процвітай.

Всі шукають дорогу до щастя,
Не блукайте, ви вже по ній йдете,
Якщо любите рідну Враїну,
Й задля неї на світі живете.

Його манери майже благородні

Його манери майже благородні,
хоча вони далеко не природні.
І не дивуйтеся, він не добродій,
А всього-навсього сучасний злодій.
Вдягається він модно,
та погляд прохолодний.
Одне лиш слово скаже-
і суть свою покаже.

БЛАГОДІЙНІСТЬ

МИ МОЖЕМО ВРЯТУВАТИ ЖИТТЯ

Допоможіть врятувати життя Роману Селезінці: хорошому сім'янину, сину, чоловікові, батькові, другу, лікареві, патріоту

Роман народився 1973 року в м. Вінниця в сім'ї всесвітньо відомого лікаря, професора, хірурга вищої категорії, автора більше двох сотень наукових праць Миколи Селезінки. Батьковими слідами пішов і його син Роман, котрий сьогодні є кардіохірургом вищої категорії, старшим науковим співробітником Київського науково-дослідного інституту серцево-судинної хірургії ім. М. Амосова.

Про таких як Роман говорять, що «він врятував не одне людське життя». Однак рятуючи чужі життя самі лікарі не захищені від важких захворювань. Ще на початку липня цього року Роман готувався їхати на Схід України надавати медичну допомогу пораненим бійцям української армії, а вже всередині липня медична допомога знадобилася йому самому.

Роману поставили страшний діагноз – рак стравоходу.

Щоб врятувати життя цій людині, потрібна термінова операція за кордоном. У Німеччині така операція коштує 35 тисяч євро і стільки ж потрібно на реабілітацію.

Ми, його родичі та друзі, допомагаємо всім, чим можемо. Проте навіть при допомозі друзів зібрати таку суму неможливо. Просимо допомогти всіх небайдужих, адже кожна гривня у нашому випадку має дуже велике значення. Щиро дякуємо усім за розуміння та підтримку.

ПОПОВНЕННЯ РАХУНКУ В ГРИВНЯХ УКРАЇНИ:
Код одержувача (ОКПО, ЄГРПОУ): 14360570
МФО: 305299
Рахунок одержувача: 29244825509100
Призначення: допомога в лікуванні для зарахування Селезінка Вікторія Олександрівна,
картка/рахунок № 5168755387596428

№ КАРТКИ РАХУНКУ В ПРИВАТБАНКУ:
5168755387596428

Телефон: Романа Селезінки +38(097)672 33 47
Дружина: Вікторія Селезінка +38(067)233 35 62

ПОДВИЖНИКИ ВІРИ

СВІТЛО СЛАВНОГО ЮВІЛЕЮ

Закінчення. Початок на 7-й стор.

В останній місяць своєї волі, а тим самим наприкінці свого життя, о.Роман сфотографувався разом із своєю родиною. Це було 28 серпня 1949 року у свято Успення Пресвятої Богородиці. Це була перша і остання їхня спільна світлина, бо не було звички, а може, й можливостей дбати про фотографування. Надто напружені були часи, надто багато переживань і клопотів...

Та все ж зроблено цю світлину... Що це? Перст Божий, щоб лишити таку пам'ятку для нащадків? Чи якесь передчуття? Чи просте бажання якось відзначити 8-му річницю свого висвячення? Чи таке святкування Успення Пресвятої Богородиці, до якої все мав особливе набожженство?... Хто зможе сказати, що думав цей священик, сидячи перед фотооб'єктивом?

Ми ж можемо відчути настрій тієї родини у ті страшні часи антиукраїнських, антирелігійних репресій.

P.S. У Львові зараз мешкають: вдова о.Романа Неоніля, 1922 р.н.; син Любомир Лиско, доцент Лісотехнічного університету, з родиною; дочка Звенислава Карп'як, педагог музичної школи №8, з родиною. Син Олександр помер у 1995 році. У Києві мешкає його син Роман Лиско, у м.Надвірній Івано-Франківської області – дочки Люба і Олена.

Лідія КУПЧИК
м. Львів

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор – Степан Брацюнь,
головний редактор – Марія Базелюк.
Редакційна колегія: Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9